

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **L. M.**, zastoupené JUDr. Janem Arnoštem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 1071/17, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, 118 12 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. června 2012, č. j. MSMT-22149/2012-23, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. února 2013, č. j. 11 A 131/2012 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně měla ve školním roce 2010/2011 ukončit maturitní zkouškou studium Střední školy průmyslové, hotelové a zdravotnické v Uherském Hradišti, nebyla však úspěšná v didaktickém testu z matematiky. Test proto opakovala, nicméně neúspěšně. Podáním označeným jako „odvolání“ žalobkyně požádala podle § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), v rozhodném znění, o přezkoumání výsledků didaktického testu z matematiky společné části maturitní zkoušky.

[2] Žalovaný (dále též „ministerstvo“) v návěti označeným rozhodnutím („vyrozuměním“) rozhodl, že žádost není důvodná. Uvedl, že předmětem přezkoumání podle § 82 odst. 3 školského zákona je výhradně správnost použitých metodických postupů při hodnocení žáka spadajících z časového hlediska do doby od digitalizace záznamového archu žáka do vygenerování výsledku didaktického testu pro daného žáka. Žalovaný dospěl na základě podkladů od Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „Cermat“), že hodnocení bylo správné, neboť v procesu tvorby zadání, zpracování dokumentů a výpočtu výsledků nenastaly žádné chyby.

[3] Žalobkyně brojila proti označenému vyrozumění žalovaného správní žalobou. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) ovšem tuto žalobu rozsudkem ze dne 18. února 2013 č. j. 11 A 131/2012-38 zamítl. Uvedl, že soudnímu přezkumu podléhá naplnění řádného výkonu státní správy spočívajícího v kontrole dodržení pravidel hodnocení. Součástí ochrany poskytované ve správním soudnictví oproti tomu podle městského soudu nemůže být přezkum vědomostí, znalostí a schopností studenta ani přímý přezkum hodnocení. Student má právo toliko na řádný proces hodnocení, nikoliv na jeho kladný výsledek. Městský soud v tomto duchu přezkoumal napadené rozhodnutí a žalobním námitkám nepřisvědčil. Žalobkyně nebyla žádným způsobem znevýhodněna, jak tvrdí, protože její postavení nelze posuzovat ve vztahu ke studentům, kteří maturovali dříve nebo později. V porovnání se studenty, kteří skládali maturitní zkoušku ve stejném roce, měla žalobkyně shodné podmínky pro přípravu. S ohledem na to městský soud shledal nedůvodnou i obecnou námitku týkající se porušení práva na vzdělání a porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyni bylo umožněno studovat na střední škole a vykonat maturitní zkoušku. Neúspěch v maturitní zkoušce nelze považovat za porušení práva na vzdělání. Městský soud z úřední povinnosti zkoumal, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, a naznal, že s ohledem na obecnost námitek vznesených v žádosti o přezkoumání se jedná o akt přezkoumatelný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti označenému rozsudku městského soudu žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojila včas podanou kasační stížností z důvodu nesprávného právního posouzení otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[5] Nesprávné právní posouzení stěžovatelka spatřuje v závěru, že nebyla diskriminována v možnosti získat vzdělání, neboť diskriminaci je podle městského soudu nutno poměřovat pouze ve vztahu ke studentům, kteří maturitu skládali ve stejném roce jako stěžovatelka. Takový závěr považuje stěžovatelka za absurdní, protože aprobejme i případnou každoroční změnu podmínek pro absolvování středoškolského vzdělání. Jedinou větu, kterou městský soud odmítl námitku stěžovatelky, nelze považovat za dostatečné odůvodnění.

[6] Stěžovatelka dále trvá na tom, že došlo k porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod a k porušení jejího práva na vzdělání. Městský soud totiž vzal v potaz toliko

pokračování

formální stránku práva na vzdělání. V průběhu studia žalobkyně ovšem došlo ke změně podmínek získání vzdělání, a to v její neprospěch, což samo o sobě, nazíráno z materiálního pohledu, představuje porušení práva na vzdělání.

[7] Na základě výše uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, jež bylo stěžovatelce zasláno na vědomí, podrobně pojednal o formální stránce procesu hodnocení didaktického testu a o validaci testových úloh. Ve vztahu k odůvodnění v návětí označeného rozhodnutí zdůraznil, že při obecnosti stěžovatelčiny žádosti o přezkoumání je třeba považovat za dostatečné, vyrozuměl-li žalovaný žadatelku pouze v obecné rovině o provedené kontrole správnosti použitých metodických postupů a o validaci všech testových úloh. Žalovaný si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 17. ledna 2013, č. j. 7 As 165/2012 - 22 a ze dne 21. února 2013, č. j. 7 As 190/2012 - 19), podle které je třeba přezkoumat nejen správnost technických postupů při zpracování odpovědí, nýbrž i věcně posoudit správnost odpovědí žadatele. V daném případě však stěžovatelčiny námitky týkající se věcného posouzení zcela absentovaly, a proto se obecnost odůvodnění odvíjela od obecnosti žádosti o přezkoumání. Co se týče námitky změny podmínek ukončení studia, žalovaný uvedl, že příprava společné části maturitní zkoušky (tzv. státní maturita) představovala dlouhodobý proces a její podmínky byly známy nejpozději od 4. července 2008, kdy vstoupil v účinnost zákon č. 242/2008 Sb., který novelizoval školský zákon. V březnu 2008 žalovaný schválil závazné katalogy požadavků společné části maturitní zkoušky, které se od té doby věcně nezměnily a které byly dostupné všem školám i žákům v České republice na internetových stránkách Cermatu. O platné právní úpravě maturitní zkoušky a o věcném obsahu zkoušek stěžovatelka věděla či vědět měla již od konce prvního ročníku. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka nebyla diskriminována a že nedošlo ke zkrácení jejího práva na vzdělání. Zkouška z matematiky je povinně volitelná a žáci si místo ní mohou zvolit zkoušku z cizího jazyka, přičemž se předpokládá, že žáci zhodnotí podmínky pro přípravu ve škole a vyberou si předmět, v němž mají větší šanci na úspěch. Ani obtížnost didaktického testu z matematiky v základní úrovni, kterou stěžovatelka konala, se v průběhu zkušebního období neměnila. Žalovaný dodal, že současná úprava státní maturity zajišťuje všem žákům rovná práva při jejím konání. Stěžovatelce nebyly kladeny překážky k úspěšnému vykonání zkoušky ze strany ministerstva a její didaktický test z matematiky byl přezkoumán v rozsahu, který požadovala.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Pokud jde o stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud nemohl dát stěžovatelce za pravdu, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů jsou pak zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2009, č. j. 7 Afs 107/2009 - 166). Příčinou pro zrušení soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom jsou takové vady, které brání soudnímu přezkumu napadeného správního rozhodnutí, nikoliv dílčí nedostatky odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2014, č. j. 6 Afs 39/2014 - 31, bod 11).

[12] Napadený rozsudek v tomto ohledu ob stojí. Městský soud se nejprve zabýval možnostmi soudního přezkumu vyrozumění žalovaného a stanovil rozsah takového přezkumu. Následně rozhodnutí přezkoumal z hlediska uplatněných námitek. Námitku diskriminace městský soud shledal nedůvodnou a svůj závěr řádně odůvodnil s tím, že „otázku diskriminace či znevýhodnění určitého subjektu ve vztahu k subjektům jiným je nutno posuzovat s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci, postavení a podmínek v tom kterém konkrétním období,“ a že žalobkyně netvrdila žádné skutečnosti prokazující diskriminaci v porovnání se studenty, kteří skládali maturitní zkoušku ve stejném roce. Městský soud se z hlediska přezkoumatelnosti vyrovnal dostatečně i s ostatními námitkami žalobkyně. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek nepřezkoumatelný není, neboť je srozumitelný a jsou z něj jasně seznatelné úvahy, kterými se městský soud řídil.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce porušení práva na vzdělání. Stěžovatelka formulovala své výhrady v kasační stížnosti pouze velmi obecně a stručně a porušení svého práva na vzdělání spatřovala již v pouhé změně podmínek pro získání vzdělání. Tomu nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Právo na vzdělání zakotvené v čl. 33 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) zahrnuje tři základní roviny práv: právo na rovný a férový přístup ke vzdělání, právo na setrvání ve vzdělávacím procesu při plnění stanovených podmínek a právo na vzdělání určitého obsahu či v určité minimální kvalitě (BOBEK, M. *Právo na vzdělání*. In: WAGNEROVÁ, E.; ŠIMÍČEK, V.;

pokračování

LANGÁŠEK, T.; POSPÍŠIL, I (eds.). *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 679).

[14] Jak již konstatoval v napadeném rozsudku městský soud, žalobkyni nebyl upřen přístup ke studiu na střední škole ani přístup ke konání maturitní zkoušky. Stejně jako z mezinárodních lidskoprávních dokumentů (např. čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 28 Úmluvy o právech dítěte nebo čl. 13 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech) ani z Listiny nevyplývá právo na úspěšné ukončení studia maturitní zkouškou. Povinnost úspěšně absolvovat maturitní zkoušku je legitimním požadavkem, jehož účelem je „ověřit, jak žáci dosáhli cílů vzdělávání stanovených rámcovým a školním vzdělávacím programem v příslušném oboru vzdělání, zejména ověřit úroveň klíčových vědomostí a dovedností žáka, které jsou důležité pro jeho další vzdělávání nebo výkon povolání nebo odborných činností.“ (§ 73 školského zákona). Podoba maturitní zkoušky je přitom zejména politickým a odborným rozhodnutím. Je pravdou, že zavedení tzv. státní maturity nebylo v důsledku opakovaného odkládání a dalších kontroverzí zcela ideální. Ohledně povědomí o podobě maturity lze však odkázat na vyjádření žalovaného. Podmínky tzv. státní maturity byly do školského zákona začleněny zákonem č. 242/2008 Sb. Rozsah vědomostí a dovedností, které mohou být ověřovány zkouškami společné části maturitní zkoušky, stanoví ministerstvo v katalogích požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky pro příslušný zkušební předmět. Podle § 78a odst. 1 školského zákona ministerstvo katalogy zveřejní vždy nejpozději 24 měsíců před termínem konání zkoušek způsobem umožňujícím dálkový přístup. Již v březnu 2008 ministerstvo školství schválilo katalog požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky, které obsahují i pro zkoušku z matematiky výčet očekávaných znalostí a dovedností včetně příkladů vzorových testových úloh.

[15] S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud uzavírá, že nedošlo k porušení stěžovatelčina práva na vzdělání.

[16] Stěžovatelka dále namítala diskriminaci své osoby a nesprávné právní posouzení spatřovala v tom, že městský soud poměřoval odlišné zacházení pouze ve vztahu ke studentům, kteří maturitu skládali ve stejném roce jako stěžovatelka.

[17] V nálezu ze dne 6. června 2006 sp. zn. Pl. ÚS 42/04 (N 112/41 SbNU 379, 405/2006 Sb.) v bodě 26 Ústavní soud konstatoval, že „mezinárodní dokumenty o lidských právech a mnohá rozhodnutí mezinárodních kontrolních orgánů vycházejí z toho, že ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání se subjekty jinými. Aby k porušení tohoto principu došlo, musí být splněno několik podmínek: s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup.“ Ve své recentní judikatuře Ústavní soud zformuloval obsahově podobný test přímé diskriminace: „Test přímé diskriminace se skládá z následujících kroků, které lze vyjádřit formou otázek: (1) jde o srovnatelného jednotlivce nebo skupiny?; (2) je s nimi nakládáno odlišně na základě některého ze zakázaných důvodů?; (3) je odlišné zacházení stěžovateli k tíži (uložením břemene nebo odepřením dobra)?; (4) je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tj. (a) sleduje legitimní zájem a (b) je přiměřené?“ (nález Ústavního soudu ze dne 28. ledna 2014, sp. zn. Pl. ÚS 49/10, bod 34, publikován pod č. 44/2014 Sb., nebo nález Ústavního soudu ze dne 10. července 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13,

bod 45, publikován pod č. 162/2014 Sb.; srov. též BOBEK, M. *Zákaz diskriminace*. In: WAGNEROVÁ, E.; ŠIMÍČEK, V.; LANGÁŠEK, T.; POSPÍŠIL, I (eds.). *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 101).

[18] Jednou ze základních podmínek testu diskriminace je tedy totožnost, popř. srovnatelnost porovnávaných situací, skupin osob či jednotlivců. Městský soud dovodil, že nedošlo k diskriminaci stěžovatelky, jelikož její postavení nelze posuzovat ve vztahu ke studentům, kteří maturovali dříve nebo později. V porovnání se studenty, kteří skládali maturitní zkoušku ve stejném roce, měla žalobkyně shodné podmínky pro přípravu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato úvaha městského soudu o stanovení vhodného komparátoru ob stojí. Studenti předchozích maturitních ročníků se nenacházeli ve stejné či srovnatelné situaci, protože podstoupili jinou podobu maturitní zkoušky, která odpovídala právním předpisům platným a účinným v té době. Pouhá změna podoby maturitní zkoušky v daném případě sama o sobě při tom nepředstavuje, jak již bylo řečeno shora, zásah do práv stěžovatelky. Opačný výklad by ostatně vedl k absurdnímu závěru, že by s ohledem na dřívější studijní ročníky nikdy nebylo možné podmínky a podobu maturitní zkoušky oproti dosavadnímu stavu změnit, a to ani k „horšímu“, resp. pro studenty „obtížnějším“ (nemluvě o tom, že vždy bude záležet na tom, jak a pro koho), neboť by to bylo diskriminační vůči nynějším studentům, ani k „lepšímu“, resp. pro studenty „snazšímu“, neboť by zde vznikla křivda nová vůči starším studentům, kteří obtížnější maturitu v minulosti nezvládli.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že záruky rovnosti jsou v Listině zakotveny v čl. 1 a v čl. 3 odst. 1. Zatímco čl. 1 Listiny je koncipován obecněji jako záruka neakcesorické rovnosti v důstojnosti a v právech, čl. 3 odst. 1 Listiny obsahuje zákaz diskriminace na základě „zakázaných“ důvodů při výkonu základních práv. V daném případě není dán žádný z důvodů uvedených v čl. 3 odst. 1 Listiny. Stěžovatelka žádný takový důvod rozlišování netvrdila a pouhý rozdílný rok konání maturitní zkoušky takovým důvodem není a nelze jej podřadit ani pod pojem „jiné postavení“ obsažený v čl. 3 odst. 1 Listiny *in fine*, neboť se nepochybně nejedná o osobní volbu nějak odrážející podstatu osobnosti jednotlivce (k pojmu „jiné postavení“ srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. února 2014, sp. zn. I. ÚS 3271/13, bod 51). Ustanovení čl. 1 věty první Listiny, kterého se stěžovatelka dovolává, říká: „*Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech.*“ Ústavní soud v nálezu ze dne 21. ledna 2003 sp. zn. Pl. ÚS 15/02 (N 11/29 SbNU 79, 40/2003 Sb.) toto ustanovení vyložil jako rovnost před zákonem, podle níž platí, že zákony musí být aplikovány stejným způsobem vůči všem jejich adresátům. K porušení naopak dochází při svévolné aplikaci objektivního práva. V nyní projednávaném případě je třeba jednoznačně říci, že nebyl porušen princip rovnosti před zákonem, neboť na stěžovatelku pouze dopadla aplikace školského zákona ohledně konání tzv. státní maturity stejně jako na všechny ostatní adresáty daných norem. Opak stěžovatelka ani netvrdí.

[20] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka nebyla v souvislosti s konáním maturitní zkoušky diskriminována.

[21] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že dne 19. srpna 2014 vydal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesení č. j. 6 As 68/2012 - 47,

pokračování

v němž vyložil některé otázky týkající se tzv. státních maturit; ostatně právě z důvodu probíhajícího řízení před rozšířeným senátem bylo řízení v nyní projednávané věci usnesením č. j. 6 As 33/2013 - 39 ze dne 21. srpna 2013 přerušeno podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť právní názor rozšířeného senátu mohl mít vliv na rozhodnutí této věci. Rozšířený senát mimo jiné uvedl, že vyrozumění o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky je třeba považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a že „*soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 školského zákona povinen přezkoumat toto rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a to i z hlediska věcné správnosti hodnocení testových otázek a úloh.*“

[22] S ohledem na to je třeba upřesnit obecnou úvahu městského soudu o rozsahu přezkumu vyrozumění ministerstva školství o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky. Rozšířený senát výslovně uvedl, že je nutné přezkoumat i konkrétní námitky směřující do oblasti věcné správnosti hodnocení daných otázek. To však opakovaně podmínil uplatněním konkrétních námitek proti věcné správnosti hodnocení (srov. body 42, 45 či 47 citovaného usnesení), což je ostatně zcela v souladu s dispoziční zásadou, jíž je ovládáno správní soudnictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 nebo ze dne 14. února 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63). Například v bodě 45 citovaného usnesení rozšířený senát konstatoval, že „*neexistuje žádný zákonný důvod, který by bránil vyhovění žalobě např. v případě, kdy by žalobce důvodně namítal, že v didaktickém testu správně zodpověděl otázku, která mu však nebyla uznána [...].*“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[23] Tak tomu ovšem v nyní projednávaném případě nebylo. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní námitky směřující proti věcné správnosti jí zodpovězených otázek v didaktickém testu z matematiky. V žádosti o přezkoumání podle § 82 odst. 3 školského zákona pouze uvedla: „*Doufám, že bude rozhodnuto k mému prospěchu a výsledek mého čtyřletého snažení bude úspěšně dokončen.*“ I v žalobě proti rozhodnutí žalovaného svoji obranu zaměřila na námitky diskriminace a porušení práva na vzdělání. Stěžovatelka sice v žalobě uvedla, že výsledek testu „*nebyl přezkoumán v rozsahu, který navrhovala,*“ neuvedla ovšem žádné konkrétní výhrady proti jednotlivým otázkám a jejich hodnocení. Z kontextu celé žaloby navíc vyplývá, že citovaná věta o rozsahu přezkumu nemířila na správnost hodnocení otázek, nýbrž na problematiku diskriminace a znevýhodnění stěžovatelky jakožto maturantky ve školním roce 2010/2011, s čímž se Nejvyšší správní soud vypořádal již výše.

[24] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než kasační stížnost zamítnout podle § 110 odst. 1 věty druhé jako nedůvodnou.

IV. Náklady řízení

[25] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda

s
e
n
á
t
u